»Ἀφοῦ κατεβρόχθισεν κραιπαλῶν, ἐν Νάντῃ, ἐν Λοριέντῃ, ἐν Κυιμπέρῃ κτλ. μεγάλην χρηματικὴν ποσότητα, ἣν εἶχε δωρήσῃ αὐτῷ ἡ μεγίστη ἀγαθότης τοῦ κόμητος Δεβεζαί, ὁ Καλλιουὲ—ὅστις εἶχεν ἤδη μεταβάλῃ ὄνομα—κατέφυγεν εἰς τὴν κλοπήν.

»Ἐν τῇ ὁλεθρίᾳ ταύτῃ ὁδῷ, ὁ ἄνθρωπος δὲν ἵσταται . . . εἰς ἕκαστον αὐτοῦ βῆμα, κατέρχεται καὶ κατὰ μίαν βαθμίδα τὴν κλίμακα τοῦ ἐγκλήματος.

»Μετὰ τὴν κλοπήν, ἡ δολοφονία.

»Τῷ 1823, ὁ Καλλιουὲ κατεδικάσθη εἰς ἰσόβια καταναγκαστικὰ ἔργα ὑπὸ τοῦ κακουργοδικείου τῶν Ρεννῶν.

»Ἐπὶ δεκαεπτὰ περίπου ἔτη, αἱ εἱρκταὶ τῆς Βρέστης ἔβλεπον αὐτὸν σύροντα τὴν ἄλυσον καὶ τὴν σφαῖραν τοῦ καταδίκου.

»Ἐπὶ τέλους, μετὰ ἀπόδρασιν, ἀποδεικνύουσαν ἀπίστευτον ψυχραιμίαν καὶ διαβολικὴν πονηρίαν, ὁ Καλλιουὲ ἐπανῆλθεν εἰς τὴν χώραν, ἣν κατέλιπε πρὸ εἰκοσαετίας, καὶ ἐπανῆλθεν ὅπως δολοφονήσῃ τὴν θυγατέρα του!

»Ὁ κακοῦργος οὗτος, καθ' ὅσον ἐβεβαιώθημεν, δεικνύει ἐν τῇ φυλακῇ του πρωτοφανῆ κυνισμόν.

»Ἡ ἀνάκρισις εἶναι περὶ τὸ τέλος».

. . . . . .

Τούρ, 14 Ὀκτωβρίου 1840.

«Γεγονός, λίαν παράδοξον, καὶ περὶ οὗ μυρία γίνονται σχόλια, ἀπασχολεῖ κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην τὴν προσοχὴν τοῦ κοινοῦ, ὅσον καὶ ἡ δίκη τοῦ δολοφόνου τῆς Ἰωάννας Καλλιουέ.

»Προχθές, ὑλοτόμοι, κόπτοντες ξύλα εἰς τὸ παρὰ τὸ ἄλσος τοῦ πύργου τοῦ Βεζαὶ δάσος, ὅπερ εἶναι ἰδιοκτησία τῆς κυρίας ὑποκομήσσης Βιλλεδιού, ἠθέλησαν νὰ κόψωσιν ἀπὸ τῆς ρίζης καὶ γηραιάν τινα καστανέαν.

»Ὁ πατριάρχης ἐκεῖνος τῶν δασῶν κατέπεσε μετὰ φοβεροῦ πατάγου, οἱ δὲ ὑλοτόμοι, κόπτοντες αὐτὸν εἰς τεμάχια, εἶδον ἔκπληκτοι ὅτι ἐν τῷ στελέχει αὐτοῦ ὑπῆρχε κενὸν περιέχον ἀνθρώπινον σκελετόν, διατηρούμενον ἐντελῶς καὶ φέροντα ἔτι τεμάχιά τινα ὑφάσματος, ὅπερ διακρίνεται ὅτι ἦτο χρώματος πρασίνου.

»Τὰ κομβία, ἀκέραια σχεδόν, φέρουσι γεγλυμμένας κεφαλὰς λύκων καὶ ἀγριοχοίρων.

»Ἡ θέσις, ἐν ᾗ εὑρέθη ὁ σκελετὸς οὗτος, ἀποκλείει τὴν ὑπόνοιαν ἐγκλήματος. Ἰδοὺ δὲ ἡ πιθανοτέρα ἐξήγησις, ἣν δίδουσιν οἱ γέροντες τῶν περιχώρων.

»Πρὸ εἰκοσαετίας, εἷς τῶν κυνηγῶν τοῦ κόμητος Δεβεζαί, Ραμὲ καλούμενος, ἐγένετο αἴφνης ἄφαντος.

»Ἐπειδὴ δὲ καὶ εἶχε διαπράξῃ διάφορα ἐγκλήματα λαθροθηρίας, πάντες ἐνόμισαν ὅτι ἔφυγε.

»Εἶναι δὲ πιθανόν, ὅτι δι' οἷαν δήποτε αἰτίαν ὁ κυνηγὸς Ραμὲ ἀνῆλθεν ἐπὶ τῆς καστανέας καὶ ὀλισθήσας κατέπεσεν ἐν τῷ τάφῳ ἐκείνῳ, ὅθεν μετὰ τόσα ἔτη ἔμελλον νὰ ἐξαχθῶσι τὰ λευκανθέντα ὀστᾶ του.»

. . . . . .

Τούρ. 30 Ὀκτωβρίου 1840.

«Τὸ Ὀρκοδικεῖον, χθὲς μετὰ τὸ μεσονύκτιον, ἐξέδωκε τὴν κατὰ τοῦ Καλλιουὲ ἐτυμηγορίαν του.

»Καθ' ἃ προεβλέπετο ἡ τῶν ὁρκωτῶν ἀπάντησις εἰς τὴν τεθεῖσαν αὐτοῖς ἐρώτησιν: *Ὁ Καλλιουὲ εἶναι ἔνοχος κακουργήματος δολοφονίας διαπραχθείσης ἐκ προμελέτης κατὰ τῆς θυγατρός του;* ὑπῆρξεν ὁμοθύμως καταφατική.

»Οἱ ὁρκωτοὶ δὲν παρεδέχθησαν ἐλαφρυντικὰς περιστάσεις. Ὅθεν ὁ Ἰάκωβος Ἀντώνιος Καλλιουὲ κατεδικάσθη εἰς θάνατον.

»Ἀκούσας τὴν ἀπόφασιν ταύτην, οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην ἔδειξεν συγκίνησιν. Τὸ πρόσωπον τοῦ παιδοκτόνου ἔμεινεν ἀπαθές.

»Ὁ καταδικασθεὶς ἠρνήθη νὰ ἐφεσιβάλῃ τὴν ἐκδοθεῖσαν ἀπόφασιν.»

. . . . . .

Τούρ, 1 Νοεμβρίου 1840.

«Τὴν πρωίαν ταύτην, μεθ' ὅλην τὴν λεπτὴν καὶ διαπεραστικὴν βροχήν, ἄπειρον πλῆθος λαοῦ συνωθεῖτο ἐν τῇ παρ' ἡμῖν πλατείᾳ τῶν ἐκτελέσεων, ἐν μέσῳ τῆς ὁποίας ἀνυψοῦτο ἐρυθρὰ καὶ φοβερὰ ἡ λαιμητόμος.

»Κατὰ τὴν 7ην ἀκριβῶς, ὁ Καλλιουὲ ἐξῆλθε τῆς εἱρκτῆς. Ἐζήτησε καὶ ἔπιεν ἀμυστὶ δύο ποτήρια ρακῆς. Ἄχρι τῆς ἐσχάτης αὐτοῦ στιγμῆς, ἐπεδείξατο μυσαρὸν κυνισμόν· ἀπώθησε δὲ καὶ ἐξύβρισε τὸν ἱερέα, ὅστις προσεπάθει νὰ σώσῃ τὴν ψυχήν του, μὴ δυνάμενος νὰ σώσῃ τὸ σῶμά του.

»Κατὰ τὴν 7 καὶ 12 λεπτά, ὁ Καλλιουὲ ἀνῆλθεν ἐπὶ τῆς λαιμητόμου. Καὶ μετὰ τρία λεπτὰ ἡ δικαιοσύνη τῶν ἀνθρώπων εἶχεν ἱκανοποιηθῇ καὶ τὸ πλῆθος ἀπεμακρύνετο σκυθρωπὸν καὶ ἄφωνον».

. . . . . .

Ἐν τοῖς ἐγγράφοις τῆς Ἰωάννας Καλλιουέ, εὑρέθη διαθήκη, χρονολογουμένη ἀπὸ τῆς προτεραίας τοῦ θανάτου της, δι' ἧς ἐκληροδότει εἰς φιλανθρωπικὰ καταστήματα ἅπασαν αὐτῆς τὴν περιουσίαν.

Ὁ εἰσαγγελεὺς ἔκαυσε τὴν ἐπιστολὴν τοῦ κόμητος Δεβεζαί, ἣν ἔμελλε νὰ φέρῃ εἰς τὸ θῦμα τὴν ἐπιοῦσαν τῆς δολοφονίας.

Ἡ Στεφάνα καὶ ὁ Νικόλας ἐνυμφεύθησαν. Ἐν δὲ τῇ εὐτυχίᾳ των, δὲν ἐλησμόνησαν τὴν εὐεργετήσασαν αὐτούς.

Ὁ Σγουρός, ὁ τύπος καὶ ὑπογραμμὸς τῶν λευκῶν κυνῶν τοῦ τε παρελθόντος, τοῦ παρόντος καὶ τοῦ μέλλοντος, ἔφθασεν εἰς ἔσχατον γῆρας, ἀπολαύων τῶν ἐγκαρδιωτέρων θωπειῶν καὶ τῶν θερμοτέρων περιποιήσεων. Ὅτε ἔπαυσε τοῦ ζῆν, ὁ Νικόλας τὸν ἐταρίχευσεν.

Οὐδὲν νέφος ἐσκίασε τὴν εὐτυχίαν τοῦ Λουκιανοῦ καὶ τῆς Μαγδαληνῆς, οἵτινες ζῶσιν ἔτι ἐν μέσῳ τῶν τέκνων καὶ τῶν ἐγγόνων των.

Ὁ ὑποκόμης Ἀρμάνδος Βιλλεδιοὺ ἀπέθανε—καὶ τὴν φορὰν ταύτην ἀληθῶς—τὸν Δεκέμβριον τοῦ 1850.

Ὁ εἰσαγγελεὺς κύριος Πεσσελιὲρ εἶναι νῦν ἰσόβιος γερουσιαστής.

Ὁ ἀνακριτὴς κύριος Βασελὲ ἀπεχώρησε τῆς ὑπηρεσίας, χωρὶς νὰ εὑρεθῇ πλέον ἀπέναντι δίκης, δυναμένης ἔστω καὶ μακρόθεν νὰ παραβληθῇ πρὸς τὸ διάσημον δικαστικὸν δρᾶμα τοῦ κόμητος Δεβεζαί. Δὲν κατώρθωσε δὲ νὰ παρηγορηθῇ ἐπὶ τῇ ἀπωλείᾳ τῆς περιστάσεως ταύτης, καθ' ἣν ἐπίστευεν ὅτι ἤθελε διακριθῇ.

ΠΑΝ. ΠΑΝΑΣ

ΤΕΛΟΣ

Φύλλα προηγούμενα καὶ τόμοι «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», στερεώτατα καὶ κομψότατα δεδεμένοι, πωλοῦνται ἐν τῷ γραφείῳ ἡμῶν.

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὰ «Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα» κατὰ πᾶσαν ἐποχήν. Φύλλα προηγούμενα εὑρίσκονται ἐν τῷ Βιβλιοπωλείῳ ἡμῶν, εἰς πάντα τὰ Ὑποπρακτορεῖα τῶν Ἐφημερίδων, καὶ τοῖς κ.κ. Ἀνταποκριταῖς ἡμῶν.

Ἡ ἐν Σμύρνῃ γενικὴ ἀντιπροσωπεία τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» ἀνετέθη τοῖς κκ.

Λαουταρίδῃ καὶ Τάξῃ,

πρὸς οὓς, παρακαλοῦνται. ν' ἀποτείνωνται οἱ κκ. συνδρομηταὶ ἡμῶν, οἱ μὴ λαμβάνοντες τακτικῶς τὰ «Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα». Τοῖς ἰδίοις ἀνετέθη ἡ εἴσπραξις τῶν συνδρομῶν καὶ ἡ ἐγγραφὴ νέων συνδρομητῶν.

ΑΡΤΙ ΕΞΕΔΟΘΗ:

Ε. ΣΤΑΝΛΕΥ

Η

ΓΗ ΤΗΣ ΔΟΥΛΕΙΑΣ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΑΔΡΑΚΤΑ

Πωλεῖται εἰς τὸ γραφεῖον ἡμῶν ἀντὶ δρ. 3.

ΙΑΤΡΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΙΑΤΡΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ

ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

Σχῆμα 4ον σελίδες 12.

Συνεργάται καθηγηταί, ὑφηγηταὶ τῆς Ἰατρικῆς Σχολῆς κτλ — *Διευθυντὴς* **Δ. Καλλιβωκᾶς** ὑφηγητὴς κλ. — *Ἐκδότης* **Κ. Κοκκολᾶτος**.

Ἐτησία συνδρομὴ ἐν Ἑλλάδι δρ. 9, ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ φρ. χρ. 10

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται παρ' ἡμῖν.